

סיכומי תוספות

THE SIXTH PEREK OF YEVAMOS IS DEDICATED:

לע"נ גרשון בן החבר מרדכי

YEVAMOS DAF 56 IS DEDICATED:

אשר שמואל בן מיכאל אברהם Zecher Nishmas

עמוד א'

הפתרון	הבעיה	השלב בגמרא	דיבור המתחיל
מדובר בביאת שוגג שלא קני בעלמא, ולכן מסתבר דלא רבייה אלא לדברים המפורשים בפרשה.	כל שאר דברים כתובים נמי בפרשה!		לדברים
אם הייתה רק ארוסה, היא לא אוכלת תרומה, והוא לא יורשה, והוא לא מיטמא לה, והוא לא מיפר נדריה. ואם הייתה נשואה, זכאי בכלהו.	מו ההבדל בין ארוסה לנשואה?	אחד המערה ואחד הגומר קנה : מאי קנה? רב אמר קנה לכלי ושמואל אמר לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה: לירש בנכסי אחיו ולפוטר מן הייבום.	
ר"י: לא פליגי אלא בביאת שוגג, אבל העראה היא ביאה לכל דבר.	האם פליגי נמי בהעראה דקניא בעלמא?		
ירושלמי: י"א דפליגי בהעראה.			
לרבותא, דזימנין שהיא כאשתו לכל דבר ולא אכלה בתרומה (כתובות מח:).	למה נקט רק דין שע"י ביאה היא רשאי לאכול תרומה, ולא הזין שהוא יכול ליורשה ולהטמא לה ולהפר נדריה?	מן הנשואין לד"ה אכלה דהא הות קאכלה מעיקרא. כי פליגי מן האירוסין. רב אמר אוכלת דהא רבי רחמנא ביאת שוגג כמזיד.	מן
ר"י: לא חיישין לזה אלא כשיכול הדבר להתגלות והבעל ימצא הפגם, ויהיו קידושי טעות. אבל הכא דנתחרש, לא חיישין שמא יתפקח.	מבואר שלא בדקה, דהא לא הספיק לכונסה עד שנתחרש. אבל א"כ אמאי אוכלת? למה לא ניחוש שיש לה פגם (לבטל הקידושין משום מקח טעות), וא"כ אינה זקוקה לו!	מיתבי בת ישראל פקחת שנתארסה לכהן פקח, ולא הספיק לכונסה עד שנתחרש, אינה אוכלת. מת ונפלה לפני יבם חרש, אוכלת. ובזו יפה כח היבם מכח הבעל.	מת
ר"י: פירוש הדבר, כל ביאה שעל ידיה הבעל מאכיל אותה דרך החופה שאחר כך.	אם ביאה עושה רק את אירוסין, אבל לא את נישואין, אז הבעל לא מאכיל ע"י ביאה!	כל שהבעל מאכיל יבם מאכיל! אימא כל ביאה שהבעל מאכיל בה יבם מאכיל בה, וכל ביאה שאין הבעל מאכיל בה אין היבם מאכיל בה.	כל
בגלל האחרים שהיו כשרים.	ממזר ונתינה הם פסולות ועומדות, וא"כ למה נקט לשון פסלה?	שייך לדף נג: וכן הבא על אחת מכל העריות שבתורה, או פסולות כגון אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתיין, פסלה. ולא חילק בין ביאה לביאה:	ממזרת

עמוד ב'

המתחיל דיבור	השלב בגמרא	הבעיה	הפתרון
מאי	מאי וכן? מאי לאו לא שנה בשוגג ולא שנה במזיד ולא שנה באונס ולא שנה ברצון וקתני פסלה.	האם אפשר לומר שנקט פסלה לא משום אשת איש אלא משום האחרים?	לא, דעיקר החידוש -- והיינו אונס -- שייך רק באשת איש, ולא בפסולי כהונה.
עיקר	לא, מאי וכן? אהעראה. העראה דמאן? אילימא דעירות, למימרא דעירות ילפי מיבמה? אדרבה, יבמה ילפינן מעירות, דעיקר העראה בעירות כתיב!	איך מובן הגירסא שילפינן יבמה מעירות? הרי לעיל (ריש נה:) לומדים יבמה מחייבי לאוין ("ביאה ביאה"), ולא מעירות!	כיון שלומדים חייבי לאוין גופא מעירות ושפחה חרופה, לכן חשיב ליה כאילו ילפינן מעירות.
וכן	אלא מאי וכן? אשלא כדרכה דחייבי לאוין.	איזה חייבי לאוין?	קונטרס: אלמנה לכ"ג, וגרושה וחלוצה לכהן הדיוט. ולא צריך ללמוד העראה דכבר מרבינן ליה מקיחה קיחה. ר"י: שאר חייבי לאוין (שאינם של כהונה) דלא כתיב בהו קיחה. ולא שמעינן בהו שלא כדרכה אלא מג"ש מיבמה ("ביאה ביאה").
ואי	מתיב רבי זירא והיא לא נתפשה אסורה. הא נתפשה מותרת. ויש לך אחרת שאע"פ שנתפשה אסורה. ואי זו זו אשת כהן.	איך דורשים את זה מוהיא? הרי כבר דרשינן ממנה (כתובות נא:): שבתחלה באונס וסופה ברצון דשריא!	ר"י: התם אסמכתא היא, דמסברא שריא אע"ג דסופה ברצון, דמ"מ חשיב "אונס" ליצר הרע.
מן	אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, מן האירוסין לא יאכלו בתרומה, רבי אלעזר ורבי שמעון מכשירין. נתארמלו או נתגרשו, מן הנשואין פסולות, מן האירוסין כשרות.	האם איירי דווקא בבת כהן, או אפי' בבת ישראל?	דווקא בבת כהן (קונטרס בלשון ראשון וכן מבואר מגרסת הר"ח). בין בבת כהן בין בבת ישראל (קונט') בלשון שני ונראה לו עיקר).
		לפי הלשון השני, למה כתוב "ונתארמלו או שנתגרשו מן האירוסין כשרות"? הרי בת ישראל לא אכלה בתרומה. וממילא לא שייך "כשרות" אלא לינשא לכהונה, ונתגרשה לא שייך לינשא לכהן!	הכי פירושו: בשנתגרשה אם בת כהן היא כשרה לתרומה.